

En TEKST fra www.dreieskiva.com - Roald's rom i rommet.

De tok palmegrener og gikk ham i møte

Roald Kvam © 2008

Prekentekest: Joh 12:12-24.

Lesetekster: 2M 12:21-28, Heb 2:14-18.

Den store folkemengden som var kommet til høytiden, fikk høre at Jesus var på vei til Jerusalem. Da tok de palmegrener og gikk ut for å møte ham, og de ropte: *"Hosianna!"*

Han var, i deres øyne, *"Israels konge"*. De var stolte fordi han var kommet til dem, og de var sterkt preget av de underfulle gjerningene han hadde gjort blant dem. Dette er det høyeste punktet det kjødelige menneske kommer i sin anerkjennelse av Jesus: *"Han kan kanskje hjelpe meg med mine følbare behov, gi praktisk livshjelp i møte med det jeg opplever er vanskelig..."* Lenger når ikke kjødet, ikke uten at det dør av det.

Folkemengdens rop tok ikke høyde for at Jesus var Messias, Guds Sønn. De trodde han kom med praktisk livshjelp. Han kom faktisk med et nytt liv. Deres rop forkynner likevel at her er det en som er større enn oss. Og det fungerer som en forsmak på og et glimt av det som skal skje når menneskene anerkjenner Jesus som konge.

Deres rop gjorde fariseerne rasende. De ble fornærmet fordi han, en tømmermann, ble gjenstand for hyllest på denne måten. Folket burde søkt dem. Lyttet til dem. Gitt dem ære framfor en tømmermann ifra Nasaret i Galilea.

Fornærmelse ødelegger øyne og øre. Den gjør deg blind og døv for alle andre inntrykk enn inntrykk ifra ditt eget hjerte og de tankebygninger som finner sitt materiale der. Fornærmelsen fastholder ditt bilde av situasjonen som det eneste riktige og gir næring til det ifra ditt eget hjerte. De tankebygninger som finner sitt materiale i det fornærmede hjerte, er vrengebilder.

Mennesker som lever med vrengebilder av andre, blir harde i hjerte sitt og bitre. De ødelegger seg selv og taper fellesskap fordi fornærmelsen gjør dem for gode for det. Eller stoltheten gjør det for vanskelig å erkjenne den rolle man faktisk spilte i den situasjonen som fødte fornærmelsen. Så i stedet for å døde fornærmelsen i ydmykhet, så får stoltheten bygge stadig sterkere murer i fornærmelsens fengsel.

Fornærmede fariseere korsfestet Jesus. Fornærmelsen kan føre til mord, om ikke på korset, så med leppene. Den forbitrer tilværelsen, skiller bror fra bror og begrenser Guds rike. Hindre det kan ingen, men ingenting kan begrense Guds rike som det fornærmede menneske.

Legedom mot fornærmelsen er at du slipper Jesus inn i hjertet som konge. Du er ikke sentrum i verden. Du er ikke sentrum i Sula. Du er ikke sentrum i Sula Frikirke. Du er ikke sentrum i ditt eget liv!

"For i ham er alt blitt skapt, i himmelen og på jorden, det synlige og det usynlige, enten det er troner eller herredømmer eller makter eller myndigheter. Alt er det skapt ved ham og

til ham." Kol 1:16.

Dersom du ikke vil gi slipp på deg selv som sentrum i tilværelsen, vil du aldri nå høyere en å anerkjenne Jesus som en som kanskje kan hjelpe deg med dine livsprosjekt. Høyere når ikke kjødet, ikke uten at det dør av det.

Disiplene tok del i hyllesten av Jesus, naturlig nok. Men storheten i det de var med på, skjønnte de ikke før *"Jesus var blitt herliggjort"* (Joh 12:16). Det vil si etter hans himmelfart og sendelsen av Ånden, som skulle forklare dem hvor stor Jesus virkelig var. Og med Ånden i hjerte skjer det underfulle: Det tilsynelatende lille de hadde fått være med på, ble overveldende stort! Det lille fikk store dimensjoner fordi det var gjort mot Den Største.

Med Ånden i hjertet må fornærmelsen fare. Med Ånden i hjertet og blikket på Jesus finner du ikke næring til fornærmelsen lenger. Ja, mennesker kan såre deg, og du dem. Ja, mennesker kan opptre uklokt og urettferdig, og du med. Men med Ånden i hjertet og blikket på Jesus finner du en åpen kilde til forsoning (jf Joh 4:14). Du lukker deg ikke inne i ditt eget vrenge bilde av andre personer, forskjellige situasjoner og din – eller Guds – rolle i dem, men du lukker opp og går med frimodighet ut til andre mennesker og formidler nåde og sannhet, rettferd og fred.

Fordi du tror plutselig alt som står skrevet i Guds ord, alt teller og alt forteller noe om Den Største: *"Nåde og sannhet skal møte hverandre, rettferd og fred kysse hverandre."* Sal 85:11. Og du erfarer det:

Han møter synderen med Nåde.
Han møter synden med Sannhet.
Han møter skylden med Rettferd.
Han møter skammen med Fred.

Han er så stor! Bare Han. Og han vil være Den største for alle. Da blir noe av selve grunnlaget for fornærmelse tatt bort: Du får se at konkurransen om æreskransen er bare jag etter *"tom ære"* (Gal 5:24-26), for Jesus blir din ære innfor Faderen:

"Sannelig, sannelig sier jeg dere: Hvis ikke hvetekornet faller i jorden og dør, blir det bare det ene kornet. Men hvis det dør, bærer det mye frukt. Den som elsker sitt liv, skal miste det. Men den som hater sitt liv i denne verden, skal bevare det til evig liv. Den som vil tjene meg, han må følge meg. Der jeg er, der skal også min tjener være. Om noen tjener meg, han skal Faderen ære." (Joh 12:24-26).

Hvem råder grunnen i ditt hjerte? Ditt eget fornærmede jeg. Eller Frelseren? Hvem hyller du langs livsveien? Enhver som hjelper deg med dine behov, dine planer, din posisjon? Eller Kongenes konge idet du løfter opp Hans hjerte og Hans agenda: Verdifulle mennesker går fortapt uten Jesus. Du kan utgjøre en forskjell...

"Hosianna!" betyr *"Å Herre, frels! Å Herre, la det lykkes"* (Sal 118:25). Mener du det? Denne dagen har Herren gjort. Ikke du. Ikke jeg. Ser du det? La oss fryde oss og glede oss på den. Vil du det? Eller vil du bli i din fornærmelse, med ditt vrengebilde av din rolle i tilværelsen og dine medmennesker, og det verste: Vrengebildet av hvem Jesus er og hva han vil gjøre for deg, med deg, i deg og gjennom deg.

Med blodet på karmen av hjertedøra, vil dødskreftene gå forbi, ifølge 2M 12-21-28. De vinner ikke rom, men viker for blodet.

Jesu død døder døden ifølge Heb 2:14-18. Og det Han gjorde i sin død, har fortsatt virkning i dag. Der Hans død og oppstandelse feires, taper dødskreftene terreng. De TAPER terreng!

Med de vrenge bilder av din rolle i tilværelsen og fornærmelsen over dine medmennesker, kan du, likesom fariseerne, stå i fare for å fornekte Jesus. Våk opp! Slutt å begrense Gud – begjær Ham istedet! La deg begeistre av Ham! Tilbe Ham som konge i ditt hjerte, og se Ham vinne veier fra ditt hjerte og utover.

